

Τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας εἰς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ παρθεναγωγείου διὰ τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς καταβάλλει πρὸς ὑγιά μὀρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Εὐφρόσυνον ὄντως ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς πάντα θιασώτην τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς ἡ στοργὴ καὶ ἡ ὑποστήριξις, ἣν τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδεικνύει ὑπὲρ αὐτῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστοργον παραγκώνισιν εἰς ἣν κατεδίκασεν αὐτὴν τῶν ἀρμοδίων ἡ ἀκηδεῖα μέχρι τοῦδε, καὶ τὸ «Μουσεῖον» εὐοίωνως ἐκτιμῶν τὰς συμπαθείας ὅσας ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐλκύει καὶ ἔχει κατακτήσει ἤδη αὕτη, θεωρεῖ καθήκον του νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ ὅση αὐτῇ δύναμις ἐν τῇ ἀναμφισβητήτῳ ὄντως προσδῶ πρὸς ἣν γοργῶς τείνει, καὶ εἰς τὸ σχετικῶς τέλειον τῆς ὁποίας σημεῖον ὑπόκειται ὅτι θὰ φθάσῃ βεβαίως μίαν ἡμέραν ἂν ἀρυσθῇ σθένος καὶ χαρακτηρὰ ἐκ τῆς παραλλήλως ἀπαιτουμένης προόδου τῆς δραματικῆς ποιήσεως, ἥς ἄνευ θὰ ὑπολείπεται πολὺ τοῦ ποθητοῦ τούτου σημείου καὶ ἀναγκαίως θὰ χωλαίνῃ, ἀποκάμνουσα ἐν τῇ πάλῃ, ἣν μονομερῶς καὶ ἐπιτυχῶς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, διεξάγει κατὰ τῶν πολλῶν πρὸς ἃ ἔχει ν' ἀντιπαλαίσῃ στοιχείων τῆς παρακμῆς τῆς, ἅτινα πολλαχόθεν παρεμβάλλονται ἀνακόποντα τὸν εὐγενῆ αὐτῆς ζῆλον καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἀρετὰς εἰς ἃς ὀφείλει τὴν πανθομολογουμένην μέχρι τοῦδε πρόοδον αὐτῆς, διότι μετὰ λύπης ἀναγκάζεται τις νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, ἐλάχιστα πρωτότυπα ἑλληνικὰ δραματικὰ ἔργα παρήγαγε μέχρι τοῦδε ἡ ἡμετέρα φιλολογία, ἰδίως δ' ἐπ' ἐσχάτων, ὑφισταμένη καὶ αὕτη τὰς συνεπείας τῆς μαρασμῶδους ἐπιδράσεως τῆς ὑλικῆς ἐποχῆς, ἣτις γενικῶς ἐνάρκωσε καὶ ποίησιν καὶ καλλιτεχνίαν καὶ πᾶν ὅ,τι πνευματικὸν ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τοῦ ωραίου καὶ ὠφελίμου.

Διὸ καὶ δὲν ἀδικοῦμεν τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνὴν ἂν ἀναγκάζεται νὰ προσφεύγῃ εἰς δραματολογία ξένων γλωσσῶν καὶ σχολῶν ποικίλων, ἀφ' ὧν νὰ περισυλλέγῃ ὅ,τι δύναται καὶ κρίνει ὡς μᾶλλον ἀρεστὸν καὶ ὠφέλιμον, θεραπεύον δ' ὅπως οὖν τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἀνάγκας αὐτῆς, ἀφοῦ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δὲν κατωρθώθῃ νὰ διαμορφωθῇ καὶ ἐπικρατήσῃ ἰδίᾳ γνησίᾳ δραματικῇ σχολῇ, προσφυῆς καὶ ἀρμόζουσα πρὸς τὰ ἥθη καὶ τὸν ἐθνικὸν χαρακτηρὰ.

Ἐπαινοῦμεν μᾶλλον αὐτὴν, φιλοτίμως ἀλλὰ καὶ ἐργωδέστατα προθυμοποιουμένην νὰ ἀντισταθμίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὰς ἐλλείψεις ταύτας διὰ τῆς ὅσον ἐνεστὶν ἐπιτυχέστερας παραστάσεως τῶν ἔργων ὅσα διδάσκει, πρὸς ἐκτίμησιν ἀσφαλῆ καὶ δικαίαν τῆς ὁποίας δέον νὰ μὴ παρασιωπηθῇ, ὅτι ἐνίστε μόνῃ ἡ προσωπικὴ ἀξία καὶ ὁ ζῆλος τῶν ἡθοποιῶν συμβάλλουσιν.

Ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω περιστάσεις καὶ τοὺς ἐκτεθέντας ὁρους κρίνοντες τὰ πράγματα, χαιρετίζομεν εὐμενῶς τὰς

πρὸ μικροῦ ἐγκαινισθείσας ἐργασίας τῶν παρλιτισίων ἑλληνικῶν θεάτρων, πλουσίως εἰς πρόσωπα τῶν κυριωτέρων δραματικῶν χαρακτήρων, καὶ εἰς δραματολογία ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, ἰδιαίτεραν δὲ καὶ ἀξιάπαινον στοργήν, ὡς εἰκός, τρεφόντων πρὸς τὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ ἔργα.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε διδαχθέντων ἔργων ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου πλήρης καὶ ἐκ τῶν προτέρων προμηνυομένη βεβαία ἐπιτυχία ἔσπευε τὴν παράστασιν τοῦ δημοφιλούς πλέον καταστάντος δράματος «ὁ Ῥακοσυλέκτης», ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρου συρροῆς πλήθους, περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστοῦ, καθὼς καὶ τοῦ «Ἐξηνταβελώνη», παραλείπομεν νὰ ἐκταθῶμεν ἀναλυτικώτερον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἀνεδιβάσθη ἐπὶ σκηνῆς τὸ δράμα «Μάρθα καὶ Μαρία» τῶν Γάλλων Βουρζῶ καὶ Μασσὼν κατὰ ἐπιμελεμένην μετάφρασιν τοῦ κ. Χρ. Δ. Ἀλεξιάδου, ἔργον μὴ στερούμενον ἀρετῶν, ὡς ἐντεχνοτάτης καὶ ἰσχυρᾶς τῆς πλοκῆς ὑφῆς, φυσικῶς καὶ ἀφελῶς χωρούσης, μυθιστορικῆς ὁμῶς καὶ οὐχὶ δραματικῆς, περιπετειωδῶν ἐπιπλοκῶν ἐν τῇ δράσει, ἱκανῶν σκηνῶν μεστῶν πάθους καὶ συγκινητικωτάτων, συνδέσεως καὶ δράσεως γοργῶς τὴν πλοκὴν παρακολουθοῦσων, δυνάμει ἐν τῇ ἐκφράσει, συγκρούσεως αἰσθημάτων, ἐλκυσσῶν ἀκουράστως ὅλως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ, ἔχει ὁμῶς καὶ ἐλλείψεις τινάς, κυριωτέρας τῶν ὁποίων φρονοῦμεν ὅτι εἶνε ἡ βεβιασμένη, σκοτεινὴ καὶ ἐν γένει ἄτεχνος λύσις, ἣτις καὶ αὐτὴν τὴν ἡθικὴν βάσιν τοῦ δράματος διασαλεύει καὶ συγχρόνως συγχύζει κακοζήλως τὸ ἐκ τῆς ὅλης δράσεως ἡθικὸν πόρισμα, ὅπερ, μετὰ τόσων δυνάμιν πλοκῆς κυρίως, ἀξίαν διακεχυμένην μονομερῶς ἐπὶ τινων σκηνῶν, καὶ ἐν γένει ἐπιβολήν, ἀπομένει ἰσχνότατον, διδάσκον τὴν ἀπὸ τῆς μέθης ἀποχίν. Κυρίως δὲ διήγειραν τὴν συγκίνησιν αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πράξεως, ὅτε καταρᾶται ἡ Μαρία τὴν Μάρθαν, ἀγνοῦσα ὅτι εἶνε μήτηρ τῆς καὶ ὑποπτευομένη ὅτι ἐρᾶται τοῦ μνηστήρος αὐτῆς, καὶ ὅτε ὁ Δόκτωρ Δονασιὰν ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Μάρθαν ὅτι εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας.

Ἡ παράστασις ἔρρευσεν ὁμαλῶς, ἐφαίνοντο δὲ οἱ ἡθοποιοὶ πάντες, ἐξαιρέσει ἀσήμεων τινῶν ὑπηρετῶν κλπ. καλῶς μελετήσαντες, ἀσκηθέντες ἐπιμελῶς, καὶ αἰσθανόμενοι τὸν χαρακτηρὰ ὃν ὑπεδύοντο, χάρις τῇ λελογισμένη διανομῇ τῶν προσώπων, ἣτις συνέβαλεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδίως δὲ ὑπεκρίθη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ δυνάμει καὶ τέχνῃς τὸν Δόκτορα Δονασιὰν ὁ κ. Δημοσθένης Ἀλεξιάδης, συγκινήσας πολλάκις τοὺς θεατὰς καὶ χειροκροτηθεὶς. Καλῶς ἐπίσης ὑπεκρίθησαν καὶ οἱ κ.κ. Θεόδ. Πεταλᾶς τὸν Θεοβάλδον, Τοίντος ἀπαραμιλλῶς τὸν ναύαρχον καὶ Ἐλευθ. Βούλγαρης τὸν Γεώργιον. Ἐκ δὲ τῶν κυριῶν ὄντως ἐπεδείξαντο πλοῦτον τέχνης ἐν τε τῇ ἀπαγγελίᾳ καὶ τῷ παραστήματι αἱ κ. κ. Πιπίνα Βονασέρα ὡς Μάρθα, καὶ Φιλομήλα Βονασέρα ὡς Μαρία, κυρίως δὲ ἡ νεαρὰ καὶ ἀπταιστος τὴν γλῶσσαν κ. Φιλομήλα, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλ. Σκηνή

κέκτηται καλλίστην ἡθοποιόν, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ὁποίας μέλλον προοιωνιζόμεθα καθ' ὅλα ἀντάξιον τῶν πολλῶν αὐτῆς φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων δραματικῶν πλεονεκτημάτων. Εὐφημον μνείαν δέον νὰ ποιήσωμεν ἐν τέλει καὶ τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Μαρίας Ἀλεξιάδου, ἥτις, καίτοι ἀρχαρία εἰσέτι, προσέλαβε τὸ ἀπαραίτητον ἐκεῖνο τῆς σκηνῆς θάρρος, ὅπερ εἶνε ἡ βάσις τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν λοιπῶν προσόντων ἐν τῇ ἡθοποιίᾳ.

Ὡσαύτως ἤρξατο τῶν παραστάσεων τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος Μένανδρος διὰ τοῦ γνωστοῦ ὠραίου ἔργου Εἶνε Τρελλή, ἐν ᾧ μετ' ἀμιμήτου τέχνης ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη τὸν χαρακτήρα του. Τὸ διδαχθὲν κατόπιν ἔργον ἦτο κωμῳδία πεντάπρακτος τὸ Ψάθινο Κάπελο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἡθοποιοῦ κ. Μπίστη, ἥτις ἐπανελήφθη δις ἐν μέσῳ πλήθους θεατῶν, χειροκροτηθέντων θερμότερα τῶν ἡθοποιῶν, διδασκάντων αὐτήν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, λίαν ἐπιτυχῶς· ἰδίᾳ δὲ ὁ ἀφελὴς καὶ ἀπείριστος τὴν φράσιν κ. Σ. Ταβουλάρης κατέχων ἀληθῆ πλέον τίτλον ἀριστοτέχνου ἐπέσυρεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς πάντοτε, δικαιοτάτους ἐπαίνους, συνετελέσας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κωμῳδίας μετὰ τῶν ἐπίσης ἀρίστα ὑποκριθέντων κ. κ. Ἰω. Νικηφόρου, Γ. Νικηφόρου καὶ Ε. Παρασκευοπούλου. Τρίτον ἔργον ἐδιδάχθη ὁ Ἄμλετ τοῦ Σαίξπηρ, οὗ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δημοσιεύομεν σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα τὴν μόνην ἐπιτυχῇ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐν Ἑλληνικοῖς συγγραμμάσι δημοσιευθεισῶν, ληφθεῖσαν ἐξ Ἀγγλικῆς εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος. Ἐν τῷ Ἄμλετ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Περδάνογλου καὶ ἄλλοτε διδαχθέντι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἐπιτυχῶς, ἴσως οὐδὲν τὸ καινὸν τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προχθὲς διδασκαλίας θὰ ἐπρόσμενε νὰ ἴδῃ.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη ὅλως διαφόρως τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκιπος Ἄμλετ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κατὰ τὰς παρελθούσας περιόδους διδασκαλίαν του.

Ἐνθυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρους κ. Λεκατσᾶν τὸ αὐτὸ τοῦ Σαίξπηρ διδάσκοντα ἔργον ἐν Ἀγγλικῇ διαλέκτῳ· ὁμολογουμένως οὗτος ὑπεκρίθη τότε μετὰ δραματικῆς τέχνης οὐ σμικρᾶς, προερχομένης ἐκ μακρᾶς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾗ διέμενε δεκάδα καὶ πλέον ἐτῶν διδασκόμενος πλησίον τῶν μεγάλων τῆς ἐσπερίας ἡθοποιῶν τοὺς χαρακτήρας τῶν ὄντως δυσκολοτάτων δημιουργημάτων τῆς φαντασίας τοῦ χαλκεντέρου ποιητοῦ.

Ἡδὲ, τιθεμένων παραλλήλως, ὁ πρῶτος κατέχει τὴν ἀνωτάτην θέσιν ἐν τῇ ὑποκρίσει μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἡθοποιῶν· ἐνῷ ὁ δεῦτερος ἄγγλος καλλιτέχνης πλέον διδάσκων ἑλληνιστὶ τὸν Ἄμλετ ὑπολείπεται τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη.

Μετὰ τὸν Ἄμλετ τὸ πρῶτον ἤδη ἐδιδάχθη περιπαθὲς καὶ ἀριστον ἔργον Περιπέτεια Ἀπόρου Νέου ὑπὸ Ὁκταβίου Φεγίε κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δ. Λάμπρου.

Μακρὰν μελέτην περὶ Φεγίε δημοσιεύσαντες ἐν τινι τῶν προηγουμένων τευχῶν ὡς καὶ ὠραίαν αὐτοῦ εἰκόνα, περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸ κοινὸν τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ θίασος Μένανδρος κατ' ἀναζήτησιν θὰ ἐπαναλάβῃ προσεχῶς.

Ὁ ποιητὴς τῆς Δαλιδᾶς καὶ τοῦ Δεκαμῦρ δημοσιεύσας τὸ πρῶτον τὸ ἀνω μνημονευθὲν ἔργον ὡς μελέτην ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μεταφρασθὲν γλαφυρῶς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ν. Δραγούμη, μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς δράμα, διδαχθὲν πολλάκις ἐπιτυχῶς ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε κοινωνικὴ μελέτη, ἀπαντωμένη καθ' ἐκάστην εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας ἐνθα ἀναμιε διαφθορά καὶ ἀρετὴ βιοῦσιν, ὑπερτερούσης ὅμως κατὰ πολὺ τῆς πρώτης.

Ἐκάστη σκηνή, καὶ λέξις διανοίγει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ καὶ μίαν γωνίαν κοινωνικὴν ἐγκλείουσαν πᾶν ὃ, τι καλεῖται διαφθορά, αἶρει ἐν παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐνεδρεῖ τὸ ἐγχειρίδιον διὰ νὰ πλῆξῃ ἐὰν ποῦ διέλθῃ ἡ ἀρετὴ καὶ δὲν ὑποκύψῃ εἰς τὰς τερατώδεις ἀπαιτήσεις τοῦ δολοφόνου.

Εἶνε ἔργον ἐγκλειτὸν σκοπὸν ὑψηλόν, περιπαθὲς ποίησις δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὸν ἰδανικότερον ἴσως τῶν γάλλων δραματικῶν.

Πόσον λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν ἀνάλυσιν τοῦ ὅλου ἔργου ὅπερ καὶ ἀμιμήτως ἐδιδάχθη· ὡς Μάξιμος Ὀδιδό, ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἦτο ὄντως ὁ περιπαθὲς ἐραστὴς, ὁ εὐγενὴς ἀδελφός, ἡ μεγάλη καρδιά ἀπόρου νέου ἀρθεῖσα ὑπεράνω τῶν χαμαιζήλων παθῶν ἅτινα τὴν περιεκύκλουν. Τὸν ἐθαυμάσαμεν ὡς καλλιτέχνην καὶ τὸν ἐχειροκροτήσαμεν εὐκρινῶς καὶ μετ' αὐτὸν ὅλους τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς ἰδίᾳ δὲ τὴν κ. Ε. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκριθεῖσαν ἀφελῶς καὶ μετὰ πολλὴν χάριν, ὡς ἀληθῆς Μίς, πολλάκις δ' ἀναγκάσασαν ἡμᾶς νὰ ἐκφράσωμεν εὐκρινῇ ἐπαινον, ὡς καὶ τὸν κ. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκριθέντα τὸν γέροντα Λαρόκ μετὰ τέχνης, εἰς ἣς δικαίως θερμότερα τῷ ἀπονέμεται συγχαρητήρια.

Ὡσαύτως ἤρξαντο ὀψιαιτέροι αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Ἀρνωτάκη Ἑλλ. δραματικοῦ θιάσου διὰ τῶν ὠραίων ὅσων καὶ δυσκόλων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων Αἰκατερίνη Χόβαρτ, Λησταὶ κλπ. Δυστυχῶς, τοῦ φύλλου ὄντος ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἀδυνατούμεν νὰ εἰσελθώμεν εἰς λεπτομερείας τῶν παραστάσεων εἰδικώτερον, ἐπιφύλασσόμενοι διὰ τὸ προσεχεῖς· οὐχ ἦττον ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δοθεισῶν παραστάσεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν Ληστῶν, ἐσπεροποιήθη ἀναμφισβήτησὶς ἰδέα, ὅτι ὁ κ. Ἀρνωτάκης εἶνε ἡθοποιὸς καλλιτέχνης, ἀριστος ἐν πολλοῖς, θαυμασία καὶ ἀκριβὴς μετενσάρκωσις τοῦ χαρακτήρος, ὃν ὑποδύεται. Ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου ὁ κ. Τασσόγλου, κάλλιστος μετὰ τῶν ἐλλήνων ἡθοποιῶν, ἐπικροτεῖται συχνότατα καὶ λίαν ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ· Ἡ κ. Μιχαηλίδου ἐμποιεῖ πάντοτε εὐάρεστον ἐντύπωσιν, διότι δὲν στερεῖται τέχνης· ὁ κ. Παντόπουλος, ὡς κωμικός, ὑποκρινόμενος προκαλεῖ τὸν γέλωτα καὶ ἐπὶ τῶν ζοφωδεστέρων μορφῶν, ἐγκλείων πάντως ἐν αὐτῷ σπέρματα δοκιμωτάτου μέλλοντος, ἅτινα δέον διὰ μελέτης καὶ ἀσκήσεως νὰ ἀναπτύξῃ καὶ ἐκκολλήσῃ· Ὁ κ. Α. Μπίστης ὑποκρίνηται μετὰ φυσικότητα καὶ περιπαθείας. Ἀλλὰ περὶ τούτων ὡς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν προσώπων εἰς τὸ προσεχές.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὁ παρ' ἡμῖν Ἑθνικὸς Σύλλογος ἐξέδοτο ἐσχάτως ἐγκύκλιον ἔγγραφον πρὸς τὰς ἐν Ἀλλοδαπῇ Διπλωματικὰς καὶ Προξενικὰς Ἀρχὰς τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ, ἀναγγέλλων τὴν σύστασιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῶν ἐκτὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ὁμογενῶν. Ἐσμέν πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἱ τοσάκις διὰ περιφανῶν δειγμάτων ἐμπράκτως διατρανώσαντες τὴν ἐαυτῶν φιλοπατρίαν, δὲν θέλουσι βύσει ἀστόργως τὰ ὦτα πρὸς τὴν ἱκετίδος φωνῆς σωματείου, τὸν ἱερότερον τῶν σκοπῶν ἐπιδιώκοντος, τὴν διὰ τῆς ἐπιρρώσεως τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀναζωπύρησιν καὶ ὑγίαν τοῦ καταπεπτωκότος καὶ διεφθαρμένου ἐθνικοῦ φρονήματος.